

דנ"פ 4780/24 - אמל מלאק נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

דנ"פ 4780/24

לפני:

המבקש:

כבוד ממלא מקום הנשיא ע' פוגלמן
אמל מלאק

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק הדין של בית
המשפט העליון (השופטים י' עמית, ד' מינץ וא'
שטיין) בע"פ 3184/24 מיום 29.5.2024
בשם המבקש: עו"ד ששי גז; עו"ד יהלי שפרלינג; עו"ד יוסף
חורי; עו"ד גוליאן חדד

החלטה

לפניי בקשה להורות על קיום דיון נוסף בפסק הדין של בית משפט זה בע"פ 3184/24 (כב' השופטים
י' עמית, ד' מינץ וא' שטיין) מיום 29.5.2024 (להלן גם: פסק הדין).

1. הרקע לענייננו פורט בהרחבה בפסק הדין נושא הבקשה לדיון נוסף, ומשכך אדרש אך לעיקרי
העובדות שנדרשות לצורך הכרעה בבקשה שלפניי. ביום 7.2.2024 הורשע המבקש על פי הודאתו
במסגרת הסדר טיעון בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן, ובהן איומים, סחיטה באיומים ותקיפה
סתם לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977; עיסוק בלא רישיון למתן אשראי לפי חוק הפיקוח על שירותים
פיננסיים (שירותים פיננסיים מוסדרים), התשע"ו-2016; כריתת חוזה הלוואה אסור וקבלת תשלום לפי
חוזה הלוואה אסור לפי חוק אשראי הוגן, התשנ"ג-1993; שימוש בכל מרמה ערמה או תחבולה
במטרה להתחמק ממס לפי פקודת מס הכנסה [נוסח חדש]; והלבנת הון לפי חוק איסור הלבנת הון,
התש"ס-2000. בהמשך לכך, ביום 11.4.2024 בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט נ' סילמן) גזר
על המבקש 20 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 9.1.2023 ועד ליום מתן גזר הדין, לצד
עונשים נלווים כמפורט בגזר הדין.

2. ביום 29.5.2024 קיבל בית משפט זה (השופטים י' עמית, ד' מינץ וא' שטיין) ערעור שהגישה
המשיבה על גזר הדין וקבע כי יש להחמיר בעונשו של המבקש כך שתקופת המאסר בפועל תעמוד על
40 חודשים, בצד הענישה הנלווית שתיוותר על כנה. במסגרת פסק דינו קבע השופט שטיין כי קיים

קושי "להלום החלטה שיפוטית אשר גוזרת על סוחט כספים סדרתי ואלים, בעל עבר פלילי מכביד, אדם שהפך סחיטה באיומים למקצוע בשוק אפור-כהה למתן הלוואות בלתי כשרות, עונש מאסר שמסתכם ב-20 חודשים בלבד" (שם, פסקה 17); וכי אף לאחר בחינת הנסיבות המקלות שעליהן עמד בית המשפט המחוזי, גזר הדין בעניינו של המבקש מקל עמו באופן חריג, וכזה שמחייב את התערבותה של ערכאת הערעור. בתוך כך נקבע, בעיקרם של דברים, כי הגם שראוי היה להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של לפחות 6 שנים, בשים לב לכך שהאחרון סיים לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו, ונוכח הכלל שלפיו אין ערכאת הערעור ממצה את הדין, יש להחמיר בעונשו של המבקש ולהעמידו על 40 חודשי מאסר בפועל.

3. מכאן הבקשה שלפנינו שבגדרה טוען המבקש, בעיקרם של דברים, כי הקביעות בפסק הדין סותרות הלכות קודמות של בית משפט זה. בתוך כך נטען, בין היתר, כי הגם שבית המשפט המחוזי גזר על המבקש 20 חודשי מאסר בפועל, במסגרת פסק הדין הוכפל עונש זה והועמד על 40 חודשי מאסר, באופן שסותר את ההלכה שלפיה אין ערכאת הערעור ממצה את הדין. בנוסף, נטען כי בשים לב לכך שהמבקש סיים לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו, ומשנסיבות המקרה כנטען אינן חריגות, פסק הדין סותר את ההלכה שנקבעה בהקשר זה ושלפיה אך במקרים חריגים יוחלט על החזרת אדם שסיים לרצות את עונשו למאסר בפועל. עוד טוען המבקש כי פסק הדין נעדר התייחסות לטענתו שלפיה המשיבה הפרה את התחייבותה במסגרת הסדר הטיעון עמו שלא לערער על גזר הדין למעט עניין חילוט הרכוש, באופן שפוגע באינטרס הציפייה וההסתמכות של האחרון. לבסוף, נטען כי הקביעות בפסק הדין יוצרות "קושי ממשי, בעל השפעות רוחביות, הן על יישום ההלכות הנוגעות להתערבות ערכאת הערעור בגזירת העונש, והן על הכלל לפיו לא מחזירים נאשם ששוחרר מבית הסוהר חזרה למאסר" (שם, סעיף 10; ההדגשה במקור - ע' פ').

4. לאחר שעיינתי בפסק הדין ובבקשה לדיון נוסף, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כידוע, הדיון הנוסף הוא הליך חריג ונדיר, ובהתאם לסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, נועד למקרים שבהם נקבעה הלכה חדשה שעומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיוותה או חידושה יש מקום לקיים בה דיון נוסף (דנ"פ 6565/23 טחימר נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (30.11.2023); דנ"פ 4319/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (29.11.2023); דנ"פ 6981/23 בר יוסף נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (15.11.2023)). בנוסף, כפי שנקבע בעבר, על ההלכה החדשה להיות גלויה, ברורה ומפורשת על פני הפסק (דנ"פ 7193/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.11.2023) (להלן: עניין פלוני); דנ"פ 4625/21 שור נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.6.2022)). איני סבור כי המקרה שלפניי בא בגדר מקרים אלה.

5. מעיון בפסק הדין עולה כי בית המשפט החליט להחמיר בעונשו של המבקש, לאחר שמצא כי עונש המאסר בפועל שהשית עליו בית המשפט המחוזי חורג לקולה באופן משמעותי בשים לב, בין היתר,

למדיניות הענישה הנוהגת, וכן לחומרת העבירות שביצע האחרון. בתוך כך, עמד בית המשפט על הכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, וכן על הקושי שקיים בהשבת אדם למאסר לאחר שסיים לרצות את עונשו, אולם בנסיבות העניין נקבע כי יש להחמיר בעונשו של המבקש. קביעות אלו נוגעות לעניינו הפרטני של המבקש, והגם שהאחרון מנסה לשוות לטענותיו בהקשר זה נופך עקרוני, במסגרת פסק הדין לא נקבעה כל הלכה חדשה – הן ביחס לכלל שלפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, הן ביחס להחזרתו של אדם למאסר לאחר שסיים לרצות את עונשו – לא כל שכן הלכה שתצדיק את קיומו של דיון נוסף (עניין פלוני, פסקה 6; דנ"פ 1266/23 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.3.2023)). אף טענתו של המבקש בעניין היעדר התייחסות בפסק הדין לטענה שלפיה המשיבה התחייבה במסגרת הסדר הטיעון עמו כי לא תערער על רכיבי גזר הדין למעט רכיב חילוט הרכוש, אינה מקימה עילה לקיומו של דיון נוסף משזו נטועה בנסיבות המקרה הפרטני וממילא עסקינן בטענה ערעורית (דנ"פ 4126/23 דאהר נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (15.8.2023); דנ"פ 354/23 טויטו נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (17.7.2023)). לבסוף, יצוין כי פסק הדין ניתן פה אחד, ואף בכך יש כדי להטות את הכף לדחיית הבקשה (דנ"פ 6864/22 רוזקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (15.5.2023); דנ"פ 4665/22 גורבאן נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (25.8.2022)).

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י' בסיון התשפ"ד (16.6.2024).

מ"מ הנשיא
